

***Erik Dominik
Novák***

Křídla máš

CO SKRÝVÁŠ

Co skrýváš za stěnou, to se tají dech,
odešels s ozvěnou v mých přáních, a snech

Stěna Tvá, stěna má, cit se zúročí,
tak proč ta Tvá vrátka má zavřená, když hledíš mi do očí

Co skrýváš za víčky, otevři zas taktéž brány plic,
já maličká, Ty maličký, a spolu jen my dva dokážem víc

K DUŠI SVÉ LIST

Dals růž do obálky, a otvíráš schránky,
a přemýšlíš, do které i duši bys dal

Tím padne vláda pera, a snad již do večera,
jen jedna u Tebe zazvoní, a Ty, řekneš třebaš, „Lenko, pojd' dál“ –

Padla vláda pera, a fakt, jedna je tak smělá,
že nejen na zvonek Tvůj píše svůj list

Ty její růž líbej, a též ji i snídej,
k listu pod nadvládou pera, další list přidej,

a k duši své list, již nenechej jiné
číst –

. . .

AŤ / LÁSKA DÁL MÁ svůj rád,
Ty mne chceš malovat, a vedle mne spát
A než půjdeme spát, jen o mne veršovat,
jen dokaž mi, že mne máš rád

i tím, že postavíš dům,
pro nový život přiložíš svůj um
Pak dál smíš jen o mne veršovat,
dál mít mne rád, a jen vedle mne spát –

. . .

KŘÍDLA MÁŠ

Poslals mi luční kvítí,
a s kyticí, přišel i vzkaz,
„Věř, slunce nikdy se nerozsvítí,
když uplyne náš čas

Tak stále na svět se dívej,
a pozdrav ty, co kol Tebe jdou
K těm, již milují, i Ty se přidej,
i oni, pouze na chvíli tu jsou

Zítra velký puget růží
nahradí snop z dětských let
Ty, pověz mi, i co Tebe tíží,
stále křídla máš, tak leť“

. . .

PATRÍ-LI NA CHLÉB stále máslo s medem,
k němu bílá káva, a polibek k dochucení,
Tobě tímtéž, můj milý, píše se zpráva,
že není jiný, kdo nejen můj chléb ochutnat smí

Přijímej soust, a pij plným douškem,
zítra pro chléb vezdejší sejdeme se zas
A že i hrneček můj Bůh obdaroval ouškem,
Ty, do mých šepet, „Lásko, je právě na lásku čas“ –

. . .

NECHŤ KVĚT MÁ VLÍDNOU TVÁŘ

Na zápraží postáváš,
Tvůj výraz je smělý,
Ty, s tvářemi jiných si pohráváš,
a to nikoliv pouze při neděli

Úsměv úsměvem Ti oplatí,
pozdravíš, pozdraví jiní
Pak slůvko za slůvkem vyšije záplaty,
a jsou tabu všechna chmurná nadělení

Na zápraží postáváš,
a květinu dáš jiné
Nechť i květ jiný má vlídnou tvář,
když i to je pomíjivé

KOSTITŘAS

Všude, kde padají zdi, a bortí se plot,
Ty se vzpřímenou hlavou jdi, a umyj si bot
Leč, tam, kde postaví hráz, nech chvilku ubíhat čas,
to proud jen plyne okolo nás, a i Tvůj směr se narovná zas

Všude, kde cítíš svou šanci, dávej, i ber,
když přijdou první vlci, Ty nejen naplň jim džber
Vždyť sytý, je smírný, a zas, chce to čas,
nežli i z Tvé první dílny vyjede alespoň kostitřas

UŽ NEJSEM TVŮJ

Už nejsem Tvůj, Ty nejsi má,
sic noci, i rána s Tebou, byla vpravdě příjemná –
Už nejsem já, a Ty, a záplaty, ty lžou

Já jiné dávám i to nevšední, a polibek, nikoliv pouze poslední
Ty, po jiném se ohlédni, čeká Tě tolik krásných dní

Pak zprávu dej mi, a třebaš s jiným, napiš mne na oltář
Taktéž Ty totéž přej mi, když před Bohem věrnost přísaháš –

Už nejsem Tvůj, Ty nejsi má, leč, žádná voda není zkalená
Já přímý byl, Ty přímá, a nám,

ted' nový příběh
začíná –

„MILÝ MŮJ,“

Má milá, odkryj mi všechna tajemství,
a sdílej se mnou všechna poselství,
ta, která Tvé sny, a přání přinesou,
vždyť jsou i s mojí adresou

Má milá, otevři nový list,
co píšeš Ti, co píšeš, já chci s Tebou číst
Když řekneš větu, „Milý můj,
dále mou auru opatruj,“

já budu hýčkat více, než mysl Tvou
Tys pramen můj, Ty jsi mou věčnou lucernou
A pokud říkáš, „Dále mou auru opatruj,“
pak dále říkej mi, „Milý můj,“ –

BLACKOUT

Dnes opět hlásaly večerní zprávy,
že za Tebou míří jedinec, i celé davy
A ten, jenž možnost měl poznat Tě zblízka,
téhož netíží ani na patě tříska

Dále večerní zprávy sdělují na Tebe kontakt,
což však je chybou, Nusle poznaly Blackout
Teď, kéž byla by na patě tříska,
teď lávou Tvůj plot, slavná je i tahle pražská víska

Kéž příště hlásají večerní zprávy,
necht' každý dělá, co má, necht' všichni jsme zdraví
Až opět napíše na Tebe kontakt,
hned nastartuj svůj starý vůz, témuž nehrozí Blackout –

MOU DUŠIČKU

Proč já s Tebou se mám scházet při vínečku,
vždyť Ty nemiluješ tu moji dušičku
A moje schránka křehoučká
na jiného si posecká

Na poli už kosí ječmen, oves, žito,
a byť já tou dobou mívám vydatně upito,
i tak Ty, cizí synečku,
nedostaneš mou dušičku

Má dušička čeká na svého vojáka,
který před ní smeká, a na vdavky ji láká
Tak, nehněvej se Ty, cizí synečku,
nedostaneš mou dušičku

SLOVNÍ VÝMĚNA

„Miluj, milován chtěj být,
ruku dej do ohně...”

„To bych byl raděj zabit,
to fakt není pro mě”

„Tak nediv se, že já nesdílím
svých bot s Tvojí předsíní”

„Já toužil mít pouze věrnou kamarádku,
a Ty na mne šiješ kápi, a oprátku
Až polevíš, nic Ti nebrání
uvítat mne nejen v Tvé předsíní”

„Má předsíň má vrátka,
a souseda, jak dělo
A mnoho Tobě podobných
již dveřmi vyletělo
Já toužím rodinu mít,
a Ty, až dozraješ, chceš-li, přijď...”

„Tak se s Tebou loučím, moje kamarádko,
Tys dospěla v ženu, já chtěl jen děvčátko
A souseda, pozdravuj,
a předsíň, znovu vymaluj...”

. . .

NEPŘEMÝŠLEJ, CO NA SVĚTĚ je nejtěžší,

a s každým jitem, polibek mi dej

Však z večera, zkus mne i jinak konejšit,

a s každou nocí, piš stále nový děj

Odpoledne já dám Ti lektvar do džbánu,

tehdy zas Tebe, konejšit budu já

Já nápadů mám snad bezednou studánku,

bud' milý, a poté, i já, budu příjemná

. . .

MÁ ZUZANO

Ještě stále děl se se mnou, má Zuzano,
o vše, co smíš, a chceš mi jenom dát, a přát
Sic někdy v srdci, i já mám podmračeno,
já věřím, že budeme spolu napořád

Rok s rokem sejde, a už zase padá listí,
tak Ty ještě chvíli v posteli společnost svou mi nabízej
A že já rád Tě mám, poté náš kotel čistím,
až v domě roztopí se, zase se mnou na lásku nejenom si hrej

Ještě stále děl se se mnou, má Zuzano,
nechť spatří svět Zuzanka, i Matyáš
A sic někdy v srdci, i já mám podmračeno,
co chceš, já dám Ti, a i Ty, co já chci, Ty mne dáš

PLAMEN

Na duši tak horký plamen, že i oči Tvé září,
září je v kalendáři, Ty chceš se milovat
Já nabral jiný směr, a na prahu zůstal stát

V ložnici zešeří se, a střídavě svítí,
já, lapen do Tvých sítí, chtěl bych totéž znát,
a nejen s duší Tvou, hru „Ty, a já,“ stále hrát –

Na duši tak horký plamen, že i příbytek hoří,
za svitu loučí není radno okenic ještě překrývat
Lože se ponoří, sousedé uvěří, že hasičů vhodné je zavolat

Leč, plamen, stále hoří, Ty hledáš jiné stání,
v tomtéž však u mne již nemáš zastání
A já, v základním, hávu imaginárním, pryč uháním –

DOKUD SOUSED TVŮJ

Když lodivod se ztříská,
a do jiné naráží Tvoje loď,
Ty, sbohem dej vískám,
ve kterých žils, teď poznáš hloubku vod

Když čerti se žení,
domů uháněj stůj, co stůj,
neb Tvoje pokolení
oželí Tvůj dobrý vtip, i rčení, „Mne následuj“

Ať již potkáš čerta,
či lodivoda pod parou,
Ty, dále užívej si světa,
a stále drž svou hlavu nad vodou

Když čerti se žení,
a v bouři potácí se loď,
vždy nad nimi jiní
Tobě nadále kážou, „Vstaň, a chod!“

Až pokyne anděl,
zas vyslyší Tě, a stůj, co stůj,
věz, že není, kdo by z cesty Tě sváděl,
dokud soused Tvůj, říká Ti, „Jen se opatruj!“ –

SESTUP NA POLŠTÁŘ

Vezmi mne ven,
já stopou svou všechny stezky ráda protínám,
když zdá se mi o tomtéž sen,
Tebe na konci každé uvítám

Dnes však měla jsem sen,
že Ty kráčíš po boku mém,
vedeš mne cestou, necestou, z města ven,
ba i podílíš se na mém nájemném

A já, když prve spatřila Tvou tvář,
mne anděl sestoupil na polštář

Nyní mám chuť,
necht' s Tebou poli, nepoli, stoupá mi rtuť
Ty, nespoleháš jen na to, dá-li Bůh,
umíš mne za ruku vzít, i řídit pluh,

nám pšenice kvete, nemáme dluh,
večeři požehná nám přítel pstruh,
a pražádný přítel, není obut
do ostruh –

Nyní, můj milý, však utiš svou tvář,
a sestup ke mne,

na polštář –

VSTAŇ S OZVĚNOU

Zas na obzoru svítá v červancích,
kol okna vrána lítá, nikde žádný vzlyk,
pouze traktor ozve se svou ozvěnou,
a nový den je hrou

Ty už z postele vstaň, prospal bys smrt,
k dílu přilož dlaň, vyčisti studniční vrt,
až s večerem, schul se ve vaně, pod pěnou,
a v náruč mou

Já tuze ráda hladím Tvoji pleš,
mne ale s jitem v posteli nenajdeš,
a toužíš-li zas cítit náruč mou,
vstaň s ozvěnou

MÁ HEATHER

O svých touhách dál mi povídej, má Heather
Dál mi povídej, mne znej, a opusť beznaděj,
podívej svítá, s nadějí vítěj nový den,
věř, že projevít city, nemusí být jen pouhý sen,
sté, dál mi povídej, má
Heather

Kdo ublížil Ti, i jemu stříhají Boží metr
A zítra, těsný bude mu již nejen svetr
Věř, že mlýny melou dál, a jistě,
že kleště se svírají na správném místě
Sté, opusť beznaděj, má
Heather

Vždyť já chci u sebe Tě mít, i ctít,
teď rozzářil se náhle můj napůl pustý byt
Já, sic nestrádal jsem, nikdy jsem nebyl
syt,

až přijdu z práce, Ty mne uvítej, má
Heather –

AŽ UVIDÍŠ

Až uslyšíš, že padla další mříž,
žal žářem v srdci zalepíš,
laťka se zvedá

Pak věz, že dál je nezbytné jít,
leč, i po právu noci, najít klid,
když je ho třeba

Až uvidíš, že žářem slehl krov,
není nutno vydat se na nový lov,
snaž se vše hasit

Průchozí mříž Ty teď ve svém srdci máš,
žár je mocný ctitel, lhář, i pohádkář,
tím snaž se začít –

NEJENOM SRDCE PLANOUČÍ

Já, ač to chápu, nevěřím,
že Amora Neptun střídá
Dříve, či později, se vyléčím,
a znovu kvete sad

Vždyť plout se dá i po moři,
jednou jiný prám se přidá
S tím, komu na Tobě záleží,
zas na pevné zemi budeš stát

Když ostrov se vytrácí,
Ty, chladnou hlavu si hlídej
Pak padne i most padací,
a Tvůj rytíř, jde Ti vstříc

Poté, hled' na vše s nad věcí,
a pokud cítíš to tak, taktéž s nocí zívej
Ten, který má nejenom srdce planoucí,
řekne Ti, že hned nemusí mít víc –

KVĚTŮ TISÍCE

Ty, nepřehlížej žádnou návnadu
A nedávej od téhož ruce dozadu
Jen chyt' se pěkně do mých sítí,
je červenec, a slunce svítí,
a co na tom, že v cestě máme i ohradu

Před horkou hlavou se neutíká, to si piš
A ten, který to nerozdýchá, hledá skrýš
Ty však míváš výdrž sloní,
a to, co má, již slzy roní,
až vzejde květ, i Ty jej uvidíš

V záhonku ale rostou květů tisíce
Vláhy je dost, nýbrž i bezedná studnice
Ty, pěkných pár chvil, myslíš na oprátku,
když nemáš ani na mé růže k svátku,
a nekompromisní je také soudní stolice

Když zaprší, rostou i topoly
Napříč témuž, Ty setkáváš se s nevolí
Leč, i Tys měl horkou hlavu stále,
Tvé plody scházejí se v sále,
a Ty, ještě, že máš s sebou pistoli –

NELZE SNÍT

Náš společný příběh byl tak krátký,
byť já vím, že sobě rovnou nenajdeš,
nevolám Ti, Ty nezveš mne k sobě zpátky,
leč, „Nestrádám, nestrádáš,“ to je velká lež

Vahou svou klesá do hlubiny
srdce, duše, i příběh budoucí
Neochutnám, neochutnáš, víc jeřabiny,
nevolám Ti, není signál tam, na konci

Přemýšlím, v čem nastal obrat v sedmém pádě,
co již je tabu, co z téhož mám si vzít
Plny hojnosti byly sádky, plné kádě,
nevolám, nevoláš, leč nadále, ani nelze snít –

AŽ RÁNO POLKNE TVŮJ SEN

Až ráno polkne Tvůj sen, a vyrazíš ven,
pozdrav i na louce víly
Co jen protančí bot, a vystřídaj not,
poté i píseň Tvá sílí

Když nelibý je tón, vylad' v kostele zvon,
krůčky do taktu střídej
Změň směr, a ukaž jej dál, pozvi celý sál,
i Ty, kdož strádáš, se přidej

Až víly půjdou spát, utichne i splav,
ševci nastane práce
Ty, zítra vyber si jednu z víl, tu, o které jsi snil,
necht' máš se, kam vracet

Pak ráno polkne Tvůj sen, a opět vyrazíš ven,
a ty kostelní zvony
s vílou Tobě vyvolenou, spojí bouři, a klidný proud,
a námitek, není –

AŽ JEDNOU ZASTAVÍM SE

Až jednou zastavím se,
možná i podívím se,
proč vlastně stále běhám o závod

Nevnímám luční kvítí,
i to, že slunce svítí,
a že delší čas já nevejdu se do kalhot

Život je strašně krátký,
a nelze běžet zpátky,
a jednou, luční kvítí pomine

Bože, dej vědět mi, třebas silou,
aby i mne se rozsvítilo
Jinak, zítra jinde, si to povíme –

PROČ SE NAŠE CESTY ZKŘÍŽILY

Proč se naše cesty zkřížily,
a já mám v myšlenkách jen Tvoji tvář
A proč snad i andělé na nebi tančili,
když ve škole prve půjčil jsem Ti kalamář

Proč dnes prsten směnil jsem za jiný,
a Tvoje tvář mne padla na polštář
Mne dále do rytmu bijí možná i ledviny,
když Ty věrnost, a lásku, mi přísaháš

Proč, a nač, a zač, se nedozvím,
i kdybych paletou vybarvil planetu
Teď sytý jsem, a snad i střídmě jím,
a já, děkuji Ti, že nejen v dobrém, stále Ty jsi tu –

DŮM NA MÉ ADRESE

Ty o půlnoci vždycky začneš mocně chrápat,
a možná, pouze ten pes v boudě vyspí se
Pěknou chvíli asi i měl bys začít chápat,
že nejsi jediný po dni znavený na této adrese

Já, pod peřinu své slechy, i účes nořím,
a ráno, že je třicátý duben, zdá se mi každý den
A že ještě chvíli zřejmě my spolu budem,
teplotou hořím, když sama já, posílám Tě spát na mráz, ven

Já o půlnoci odcházím nocí temnou,
má sedm pater dům na mé adrese
A sousedé, za sebou již také pouze zhasnou,
zůstal jsi sám, co na tom, Ty do růžova, vyspi se –

ŽE MNE S JINÝM SI NESPLETEŠ

Že mne s jiným si nespleteš,
já nikdy nesliboval jsem Ti, kdesi, cosi
Už máme děti, a já, mírnou pleš,
Tobě však za mák nezáleží na tom, co frčí, co se nosí

Ty, když chtěla jsi mít rodinu,
já neváhal, a nejen dal ruku k dílu
Když dal jsem Ti prsten, už za pouhou hodinu
nám zvony bily, a vzlétly holubice míru

Je dávno po svatbě, i po dětech,
od jiných, dál slýcháme, kdesi, cosi, i co se nosí
Já voním mýdlem, však nikdy po květech,
leč, i kdyby snad rohy rostly mi, Tebe já, nikdy nevydělám –

. . .

UŽ NEMÁŠ NOČNÍ MŮRY, a nehledáš zlaťáky

Sytý jsi už v půli, nepovyšuješ se nad mraky

Ta, která byla jedinou, která chtěla Tvou karmu číst,

Tys spojil své srdce s její ledvinou, a píšeš nový list

Ted' pokynou Ti z hůry, abys šel ještě o kus výš,

dal pocestnému i soli, chléb, a vejce, v jeho spíž

Nepovyšuješ se nad mraky, a nehledáš zlaťáky

Tys, dostal lekci v půli, a ted', smíš vzlétnout, i nad mraky

. . .

NIKDY NEZKOUŠEJ SE ZASTAVIT

Nikdy nezkoušej se zastavit,
a hledej skulinku, třebaš i v ledu
Jistě, můžeš zpomalit,
ochutnat sladký polibek, i hořkost medu

Běž dál, avšak respektuj počasí,
věz, je tlaková výše, i níže
Ale nikdy nikoho netahej za vlasy,
poté, kdo vzdálen byl, bude Ti blíže

Nikdy nezkoušej se zastavit,
leč, co přijímáš, také dávej
I pevná skála, dá se obměkčit,
tak vždycky zůstaň upřímněj, i hravej –

MILÁ LINO

Já už dávno nemiluju Lenku,
tudíž, proč chceš, milá Lino, abych znovu spal venku
Já, dávno nosím Ti nejenom k narozkám kytky,
verše Ti skládám, ale zas, musím jíst zbytky

Ty, Lino, dej mne vědět, alespoň do léta,
zda, a jak dlouho, pro mne zamčena bude tahle planeta,
to pověz mi, Lino –

Mé boty podrážkou strádají, Ty jedeš autem, mne posíláš na metro
„Nechceš jet metrem, jed' raděj tramvají,“ to říkáš, ještě snad, aby mne kleplo

Ty, Lino, dej vědět mne, alespoň do jara,
kdo, až budu staří, kdo o nás dva se postará,
já, stále jsem mimo –

Já, dávno už nemiluju Lenku, nejsem sobec, a nechci spát venku
Ani humor můj, není rozhodně břitký, Ty ale, neseš mi peřinu ven,
a na hrob, již pokládáš

kytky –

NECHŤ I VAŠE LÁSKA SÍLÍ

Svatební rozezněl se zvon,
už není pouhé, „Ty, a on,“
spojily se svíce

Svatební průvod míří vstříc
světu her na lásku, nic víc
neživí Vaše plíce

Z večera srdce plesají
po tom, co přáli jste si potají,
a odmítali z víry

A ráno, najdete ve schránce
nejedno přání, v růžové obálce,
„Nechť i Vaše láska sílí“ –

TEĎ MOST JE VRATKÝ

Už je to jasný, most je vratký,
boříš se do hlíny, když na něj jdeš
Není cest zpátky, bylo to sladký,
ale směr do pohádky, nikdy nenajdeš

Co příčinou bylo téhož zvratu,
přemýšlíš, ptáš se, slýcháš domněnky
To já, nechtěla býti středem Tvého zkratu,
když k svatbě, dals mi zvadlé pomněnky

Směje se náves, baví se celičké město,
a já, můžu jen v kápi pro chleba jít
Já, sic na hlavě mám máslo, Ty, celé těsto,
teď, most je vratký, tudíž, snad brzy, budu mít klid –

SIC KONČÍ SEN

Sic končí sen,
Ty na skutečnost si přivykáš
Když vyjdeš ven,
se samotou, pár chvil si netykáš

Horký je krb,
dnes do něj, má kdo přiložit
Ty vaříš omáčku z hub,
již není třeba zbytek do spíže odložit

Sic skončil sen,
Ty, každé ráno, vstáváš do snění
A když vyjdeš ven,
vše sdílíš, a on, oplácí Ti sdílením –

NEJENOM PRO TVÉ SPANÍ

Na zápraží Tobě vyrostl jetel,
je po bouři, ohně hoří,
a ten, který nad tímtéž brečel,
teď do bible se noří

Pak říká sousedům, bez váhání,
„Dej ruce do mých dlaní
Byť krb Tvůj vichrem byl smeten,
stále máš, co předat dětem,
podívej, zvony snoubencům zas zvoní“ –

Z té bouře, sic Tys byl plný strachu,
vyrostlo pole plné hrachu
A zelená se i třešeň,
není, kdo pro totéž byl by věšen,
tak i Ty, jen sklízej, a bez ostychu

A na zápraží, sobě vyčisti chodník
Hle, o kus dál, leží pětník,
„Dej ruce do mých dlaní,
cos zasel, smíš si vzít bez váhání
Měj krásný den, i spaní
plné

toho nejlepšího
snění“ –

KDOPAK TVÉ SRDCE VYSLYŠÍ

Ty už se asi nedočkáš,
leč, to je celkem v pořádku
Vzala sis vojáka, tady to máš,
stačil pouze dětem postavit ohrádku

Dnes z rána, kázal generál,
je na programu tažení
Vzala sis jej, on si Tě vzal,
chlap s mohutnými pažemi

Ty, už se asi nedočkáš,
kázal generál, i ten nejvyšší
Jeho fotku v rámečku máš,
leč, kdopak dnes, kdopak Tvé srdce

vyslyší –

SRDCE V KVĚTU

Máš pouhý krůček k svému cíli,
kdo podcenil Tě, ten se mýlil
Není-li okno, vejdeš dveřmi,
není Ti rovno, to již věř mi

Neúnavná Tvoje vůle,
a neúplatná při své síle
V sklep se noří se svým peřím
hrdý páv s dcerou, i neteří

Máš pouhý krůček k svému cíli,
boje končí, zas pole sílí
Přijmi symbol srdce v květu,
Ty, za nás dýcháš, my pro Tebe, jsme tu –

JSOU VÁNOCE

Od hlavy po paty
být vnitřně bohatý,
mohu já, pakliže
se mnou tu budeš Ty

V okně mne přivítej,
spávej v mé posteli,
co dám Ti, Ty mne dej,
nadělím, nadělíš

Až času dozraje,
budem mít ovoce
Pronikám do taje,
ted', však jsou Vánoce

AMOR SE ZUL

Bez vlastních vin já o ruku Tě žádám,
přímých slov při tomtěž nepostrádám,
a čekám čin,

že Ty do očí se teď budeš mne dívat,
sic, máš-li ještě, co skrývat,
netuším –

Ty, dej mi svůj hlas, řekni mi vše, a též přímo,
a odlož na chvilku víno
na náš stůl

Tvé, „Ano,“ ráz zní bez váhání, a sladce,
ač po těžkém dni z práce,
a do dna, půl

zbývá nám ve sklenkách vína –
Ty jsi jiný, já jsem jiná,
a náš Amor,

dnes již

se zul –

. . .

NEJEDNO POLÍBENÍ JÁ NEJEN ráno Ti dám,
my nežijem za mřížemi, živí nás láska, jak trám
Ty, v ranním okouzlení, dej mi též to, co se smí,
pohlazení, i úsměv ženy, a nejedno políbení

V poledne, i večer, zas je to tak,
že já bych snad i brečel, když by ujel mi vlak
Jede spěšně, a na čas, pak v čase, nevhodném k promeškání,
Ty, dej mi pohlazení, i úsměv ženy, a nejedno políbení –

. . .

NIKDO MNE NEVÍTÁ

Dnes ve dveřích nikdo mne nevítá,
a všechna okna, jsou zakrytá
Tebe prý viděli v poslední tramvaji,
a pak, zmizelas kamsi potají

Telefon teď má žně,
já svírám sluchátko do dlaně,
když mobil už práci vzdal,
a Interpol, stejně se zachoval

Tudíž, nyní já v tramvaji,
stopy sbírám, ale na detektiva, si nehraji
Když mobil už práci vzdal,
pouze přemýšlím, proč já stejně bych se zachoval –

TA MLADÁ SLEČNA

Ta mladá slečna si přeje, nechť krása je věčná,
nechť nepomíjí pro její vnitřní klid
Ty, ukaž jí půvab všeho, co postrádá nekonečna,
ať netrápí se, a má, pro co žít

„Podívej, Vlad'ko, tohle je růže, támhle poupě,
i ono odkvétá s podzimem
Ty, dej si laťku, kéž růže má, co dát v další stopě,
zrcadlu nepodléhej, a pojd' ven“

Ta mladá slečna si přeje, nechť krása je věčná,
Ty, krůček po krůčku, podél potůčku ji ved'
„Podívej, rybka, opodál rak, vlci ve smečkách,
a vzhlížej vzhůru, i na nebi, je někdy šed“ –

PO KLÍČI MÉM

Z Tvé krátké zprávy, není znát,
zda dáš si květ do klopý, či pod kabát,
a vyměníš jej za trofej

která se snoubí s neřestí –
Budeš-li u ní i po šestý,
pak mne už vůbec nevolej

I já mám po večerech hlad,
po květu z květu, a nechci zůstat stát,
a seschnout z ostudy pod třešní

Těž však nemám ráda dělení
Je po šestý, a mne zas i tváře zbělely,
Ty, po mém klíči, už jen sni –

NENECH MNE STÁT

Co vše jen pochází z Tvojí dílny,
a jakou tvář Ty vlastně máš
Náš páter, ten je neomylný,
říká, „Nesud' jej, nedávej vždy, co dostáváš“

Tvá brána, vysoko v nebi,
vážně si pohrává i s duší mou
A sic mne mé srdéčko občas svrbí,
dále chci být Tobě oddanou

Jakou tvář máš, na to pro mne, je brzy,
co dáváš, to já i jiným chci dát
Náš páter, i na mši nás vozí,
Ty však, nikdy nenech mne stát

U JEDNOHO STOLU

Ty nejšťastnější jsi vždy po poradě
Ač dospělý, v myšlenkách ještě mládě
A co dozvíš se s kolegy u jednoho stolu,
vlastně pouštíš druhým uchem ven, a z výšky dolů

To však neznamená, že nepobereš rad starších,
vše odrážíš ve svých písních, a verších
Poté, další berou i ze Tvých rad si příklad,
a každou báseň, odříkají třikrát

Až příště sejdete se u jednoho stolu,
i Ty si odnes nůši rozumu domů
Byť jsi dospělý, v myšlenkách ještě mládě,
a já, dříve nepustím Tě do temné noci, k Ladě –

ČISTÝ BREJLE

Nasad' si, prosím, čistý brejle,
necht' vidíš, kdo Tě mívá,
i kdo dveřmi vejde

Poslouchej zprávy o počasí,
ať víš, ve které chvíli
máš šlechtit se do krásy

A zameť si podél prahu,
neboť, když vítr sílí,
nejen smetí, vezme dráhu

Poté, téměř buď si jistá,
že při své pílí,
i v srdci svém, máš dost místa

Ten, kdo Tě mívá ve vlastním prahu,
když vítr sílí,
stejně, vzal by dráhu

A teď, když máš i čistý brejle,
važ si téhož, který
vejde –

OBJEKT MALÍŘE

Měls být někde jinde,
a mýt talíře
Leč, i kuchař dal kvinde
objektu malíře

A ona, pod sukni si nedá,
že dnes, v závoji měla být
Místo hostiny, má suchej chleba,
a na hypotéku, napůl prázdněj byt

Nyní, slzy roní,
objekt malíře
Kuchař, dal pryč ruce od ní,
pro jiné negližé

A ona, pod sukni si nedá,
svůj nesplacený byt
A marně, radíš jí, co je třeba,
když nemá, pro co žít –

TEN SPRÁVNÝ KAMARÁD

Byls obdařený splínem,
pak řekl sis, jiná přijde,
a znovu, šels i tmou s lucernou

Za pár chvil, vyšlo slunce,
a v příběhu, u jednoho konce,
ona, v plné kráse, stála před Tebou

Tys, přestal lapat po kyslíku,
oslovils tuhle dívku,
„Nešla bys se mnou do parku?

Podívej, kvetou květy,
půvabná růže, jsi i Ty,
a co bude dál, to ještě dnes

povíme si, u zmrzliny
pohárku...“ –

Ona však, bez pardonu,
povídá, „Já spěchám domů,
a pro své děti do školky

Chceš-li, přijď zase zítra,
já se již jednou spletla,
když myslela jsem na vdavky

Jsi milý, proberem to,
to nelze jednou větou,
ani po chvíli, nekvete sad

Chceš-li, přijď zase zítra,
já, se již jednou spletla,
a zítra, uvidíme, zda i pro mé děti,

budeš ten správný
kamarád...“ –

PADL STROM

Není, co s tímtež nadělat,
k zemi padl strom,
Tys, zůstal zkoprnělý stát,
když udeřil do něj hrom

Na tom stromě, měli jsme srdce vyrytý,
teď posmutněli jsme oba, já,
i Ty –

Není, co s tímtež nadělat,
já, kladu si otázku,
proč často mívám hlad,
když myslím na lásku

K zemi padl strom, Ty, zkoprnělý jsi dýl,
teď rozdělil nás blesk, a hrom,
hledej si jiný
cíl –

O JABLONI

Dlouho jsi mi povídal o jabloni,
pod kterou se prý samé krásné písně rodí
Scházejí se tam už nespočet dní
kytary král, a jeho kapela dvorní

K té jabloni vede pěšinek pár,
a zabloudit, se nedá, i to je její dar
Totéž, co spatří svět v part, večer roztančí sál,
a kdo pouze poslouchá, že přijde, taktéž by nelitoval –

Dlouho jsi mi povídal o jabloni,
Ty, nejenom písně poslouchej, ale též starej se o ni
Kytary král, ten má veliký dar,
a pokud jabloň přestala by plody nést, na špatném hrobě
bys lamentoval –

TALÍŘ MŮJ

Já někdy jsem nejistá, jindy optimista,
když přemýšlím, co nový den mi chystá
A co k snídani připravíš mi Ty,
či zdali po mém obědě budeš sytý

Já někdy jsem nejistá, jindy to vím,
že víc ani slzu neuroním,
když opodál, a přec tak blízko budeš stát Ty,
pak i talíř můj bude sytý

Ty, a já, a náš kalendář,
Ty, zapiš si, že už mne máš
Když opodál, a přec tak blízko, budeš stát Ty,
pak i talíř můj, bude sytý –

. . .

VE STÍNU MOCNÝCH KATEDRÁL dnes stojí nevěst na tisíc
Bůh na nebe svobodné muže si vzal, a ukázal jim, že mají na to, být víc

I svět je rázem bez hranic, voda polkla všečen splín, nářek, a žal
I Ty buď hrdý, když někdo ukáže Ti, že můžeš být něčím víc,

a smíš stát ve stínu katedrál –

. . .

„JÁ NIKAM NESPĚCHÁM...”

Proč já tak dlouho nevěděl,
že Tebe v blízkosti své mám
Možná, lépe jsem se dívat měl,
a za totéž, teď se Ti omlouvám

Píšu list, a doufám, že Ty stejnou adresu máš,
a co na tom, že změnila se Tvá
tvář

Až budeš jej číst, Ty znej odpověď přímou, ale i slova važ,
je-li jiný, kterému Ty věrnost
přísaháš –

Můj list vyšuměl, a odezněl,
a já, již hledám v předsíni hůl
Pak znenadání, zvonek se rozezněl,
kéž místo polibku, řekla bys mi,

jaký jsem byl
vůl –

Teď na zápraží slunce vaří kávu do šálků,
Tvůj příběh tklivý, se studem
poslouchám

Já, naplnit měl dříve přímým listem obálku,
dnes, pověz mi, „Já nikam
nespěchám...” –

PODÍVEJ, LENKO

Pověz mi, Lenko, proč jeden Ti nestačí,
proč žízeň máš takovou velkou,
když už jsi v jináči,

já s Tvojí měrkou, proč
zůstávám –

Máš žehlit plíny, Ty leštíš oháňku,
a s někým jiným, chystáš mi nadílku

„Gratuluji, tatínku,“ proč já
slyšet mám –

Podívej, Lenko, jede Ti autobus,
máš žízeň velkou, a před sebou, cesty kus

Nechceš být matkou, já
zamykám –

KRÁSNÝ PART

Písečná pláž, a prudký vodní proud,
do hlubin noří se Tvůj Offroad,
jak dlouho Tys na něj šetřil, a kolik stál

Jednou jej splatíš, a zas má hlad,
a nejen nádrž, chce stále žrát,
jeden jej utopil, a druhý daroval

Nyní si stěradáš na klarinet,
leč, jak tón vyzní, nepoznáš hned,
musíš se vrátit do školy

Propadáš taktům, i píšeš svůj part,
a pouze Tvoje plíce, po dechu mívaj hlad,
a utopit krásný part, to zabolí

KDYŽ ZAVŘEŠ KRÁM

Ty míříš do nebe,
to řekl dnes páter nám
Kdo je tu pro Tebe,
když se svou karmou, večer zavřeš krám

Modlíš se, ale znáš i čin,
přec, kdo čin zná, Bůh mu pomůže
To hlásáš, ale i smýváš vin,
„On donucen byl, a za totéž, nemůže“

Ty, míříš do nebe,
k duši své, nemáš plán
Tak věz, že i my, jsme tu pro Tebe,
a to, i když večer zavřeš krám –

TÍM VŠE ZAČÍNÁ

Ten, který na Tebe svou přízní sáh,
s tímtéž již i usínáš
Není to žádný rebel, ani sebevrah,
i své tělo, s jeho tělem, už protínáš

Těch spojení už bylo víc,
a pojí Vás i svět bez hranic
Nemáte map, ani neposíláte pohlednic,
a znáte míru Vašich plic

Ty, tělo s jeho tělem protínáš,
a dospělá, je brána Tvá
A se vší úctou, smíš předstoupit před oltář,
„Miluj, milován chtěj být,“ tím vše

začíná –

POLŠTÁŘ Z OBLÁČKŮ

Já nejraděj jsem, když mne jen tak objímáš,
a do očí mých, hluboce se zadíváš
V jejich nitru můžeš číst otázku,
„Milý můj, chceš raději mech, či polštář z obláčků“

Já mám obláčky i na duši,
některé mokré jsou, ale Ty, je osušíš
A když je sušíš, to, co mokré býti má,
i s Tebou si pohrává, a totéž také Tě zajímá

Já nejraději mám petrklíč,
roste v pasece, a Ty, máš k ní klíč
A co na tom, že sousedé, stále si pokládají otázku,
proč my steleme si pouze z obláčků

„Milý můj, obláčky s mechem, kombinuj,
pod mé kombiné, tiše vpluj
A vše, čeho dotýkáš se, polož na polštář,
vždyť stejnou otázku, co já v očích, i Ty na duši

máš“ –

PO MÉM, I PO TVÉM

Prudký svah po hřebech,
či po tenkém ledě bos,
nebo propastí dolů, a zpátky,

já vše zdolám jako suchý břeh,
bez újmy, ba ani nenatluču si nos,
byť dávno vím, že sítě, jsou vratký

Tot', pro zájem Tvůj,
i Ty svých snů, reálně mi namaluj,
a nešetři barvou, ani plátnem

A jde-li štětec zpět,
přikresli i svůj amulet,
necht' vždy do sítí dopadnem,

a slunce svítí v čase zlém,
i dobrém,

po mém,

i po Tvém –

BERU DUŠI SI ČISTOU

Ty hraješ mi píseň po telefonu,
a kabely už hodinu proudí shluk krásných tónů
Když píseň dozní, nikdo Ti neodpovídá,
náhle part řekl, „Již usni,“ ale není to tím, že byla by to bída

Zítra, nahrávku posíláš, a já poslouchám znovu,
okno za oknem se otvírá, libý zvuk proudí od domu k domu
Nikdo Ti netleská, či spíše Ty neslyšíš to,
leč věz, že kdesi na výsluní, už máš pozici jistou

Píseň mi posíláš, teď ji i rádio hraje,
je o cestě před oltář, svatbě, a stezce do pozemského ráje
Čímž Tys vlastně veřejně sdělil mi, že mám v domě Tvém místo,
já, zprvu našťvaná, ale беру duši si čistou –

. . .

JENOM NEŘÍKEJ MI, že tohle je apríl,
když já se s Tebou o své city podělil
Že co hebké bylo, nyní trny voní,
a mne opět jaro bodláky nadělí

Více nesděluj mi žádnou pohádku,
já už nechci slyšet Tě ve svém sluchátku
A již nesleduji seriál, „O něm, a o ní,“
Ty, svatý klid mi dej, je tečka na řádku

. . .

JAK I MYSL TVÁ SE OSMĚLÍ

Podívej, Tvá boule není tak velká,
a až probudíš se, zjistíš, že Tě nic nebolí
Pouze zakopl jsi o kámen, když chtěls chytit brouka,
takže teď ležíš, a brouk, dále v trávě se tetelí

Podívej, slunce na Tvůj bol se kouká,
je celé rudé, a přesto nesténá teplotou
A dívej se, jedna noha Tvá, již z postele se souká,
a najde-li druhou, přestane naříkat samotou

Podívej, a poslouchej, boule nikdy není tak velká,
a není důvod, abys pro totéž nešel do školy
Nebo pod peřinu, já ještě dám Ti pavouka,
a rázem poznáš, jak i mysl Tvá, hbitě se osmělí

ROZEPNI SI ZIP

Mne tělo mé ovládá touhou,
i s myslí mou chce si stále hrát
A že prý hříšné tělo je vlastně chloubou,
Ty nenech mne před prahem Tvým věčně stát

Nepotlačuj to, co sám cítíš,
jsi dospělý, a smíš stoupat výš
A vůbec není pravdou, že do pekel se řítíš,
„Milujte se, a množte se,“ i z bible zvíš

Mne tělo mé ovládá chtíčem,
a mysl má, vůbec není na tom líp
Ty, laskej mne cukrem, i bičem,
jsi dospělý, tudíž, rozepni si zip

SNAD NEZHORŠÍ SE POČASÍ

Nám měl znít svatební pochod,
Tys však řekl, že lásky máš dosyta
Zítra mne chystají porod,
už všichni mají ústa svá rouškou zakrytá

S kým jednou budu já v nebi,
snad anděl na pomoc mi přiletí
A kdo vychová mé děti,
že mužská ruka chybí jim, to vím už od pěti

Nám měl znít svatební pochod,
naší lásce dnes parte vyvěsí
Zítra, mne chystají porod,
snad alespoň sudičkám, nezhorší se počasí –

. . .

NEBUŽ S VEČEREM nepřičetná,
den, co den, je to stejné, a já, chci mít klid
Že Tvoje vášeň stále roste, a je nekonečná,
Ty, nemáš důvod žárlit, tak nech mne žít

Já, stres mám v práci, a Tobě, jsem pro legraci,
sté, nediv se, že denně nemůže se mi postavit
A tím to není, že naše láska význam ztrácí,
a dům je můj, možná na kafe, někdy přijď –

. . .

ABYS MNE POLÍBIL

Dnes nikdo nikam nespěchá,
a pomalý, je i z komína kouř
Tebe, čeká cesta daleká,
a Ty, nad deštníkem, jen houšť

Pak se opět rozední,
tráva je mokrá, a Ty jdeš v ní
Čeká Tě cesta daleká,
ale podívej, nikdo nikam nespěchá –

Až se vrátíš, to uběhne jen pár chvil,
už snad ve vrátkách, Ty tančíš, a těšíš se,
abys mne políbil

Víš, nikdo nikam nespěchá,
tak užij si večera, jak má být
Teď už je i vláha na řekách,
a Ty, začínáš pole sít –

Tak věz, že nikdo nikam nespěchá,
a já vím, že Ty máš stále jediný cíl
Když čeká Tě cesta daleká,
tak jen, aby ses v pořádku vrátil,

abys mne políbil –

V POSTÝLCE KDOSI LEŽÍ

Spojením prošly dva světy,
Tvůj, a můj, ba i padaly konfety,
a spojením, teď hýří naše dlouhé chvíle

Anděl vyladil i Tvou kytaru,
a já, na housle, byť již hraji pomálu,
stejně máme dál i stejné cíle

V našem vlaku není průvodčí,
a kdo chce, může za jízdy naskočit,
u nás přáteli, se to jenom hemží

A byť soukromí, my máme poskromnu,
každý večer věnujem se duchovnu,
a tudíž, i po našem boku, již ve své postýlce,

kdosí leží –

VYRAZ Z POSTELE VEN

Na polích, jako každý rok, roste len,
je čas z postele vstát, a po zimě, vyrazit ven

Podle počasí, Ty dáváš si sponku na vlasy, a víš,
že když rozkvetlou louku uvidíš, k dalším se připojíš,

a smíš,

kam jenom dohlédneš, požádat o slunce svit, i déšť
Vždyť, podle počasí, Ty, dáváš si i sponku na vlasy, jen běž

uvítat další den, když dávno, roste len
Ty, zas dej si sponku na vlasy, slunce, o svou pozici se hlásí,

tak vyraz z postele
ven –

NECHŤ MŮŽU DOBRĚ SPÁT

Dovětky nedoměříš,
neřekls, po čem mám hlad
Vyjádři vše, alespoň při večeři,
či než půjdeme spát

Říkej vše přímo, jak se má,
i tohle, s láskou mne dej
A byť některá slůvka, jsou nepříjemná,
cokoli tajit, není vůbec fér

Dovětky nedoměříš,
já ale stále ráda Tě mám
Nauč se, alespoň při večeři,
být přímější, než trám

Němota, ta věru lže,
já, stále ráda Tě mám, a Ty, mne máš rád
Tak nechť, alespoň při večeři, jsi přímý,
a mne, může se dobře spát –